

گزارشی از چند ماه اعتصاب سندیکای کارگران شرکت واحد مبارزه برای برپائی تشکل مستقل

باشد، محرومند و ما تقاضا کردیم حداقل دستمزد کارگران به خط فقر که ۲۵۰ هزار تومان است، اصلاح شود.

۱۳ مهر ماه ۸۴

تجمع اعتراضی رانندگان شرکت واحد اتوبوسرانی در میدان منیریه در پی شکایت کارگران شرکت واحد اتوبوسرانی و همچنین سندیکای کارگری شرکت واحد، قرار بود در روز ۱۳ مهرماه دادگاهی علنی برای رسیدگی به پرونده سندیکای شرکت واحد تشکیل شود. ناحیه ۱۱ دادسرای عمومی تهران واقع در میدان منیریه به عنوان محل برگزاری دادگاه اعلام گردیده بود. اما پس از حضور رانندگان معترض و وکلای ایشان در محل، در ساعات اولیه صبح، به آنان اعلام گردید که پرونده به شعبه دادگاه انقلاب (خیابان معلم) منتقل شده است. اسانلو در باره تجمع کارگران در ۱۳ مهر ماه به خبرنگاران گفت: «تجمع در میدان منیریه تهران به این علت بود که کارگران شرکت واحد طی سال گذشته موفق شدند سندیکای کارگری خودشان را تشکیل بدهند. در زمانی که بازگشایی سندیکای کارگران شرکت واحد توسط هیات موسس در ساختمان سندیکای کارگران خباز تهران افتتاح شد، از سوی عوامل مدیریت و خانه‌ی کارگر و شورای اسلامی کار مورد هجوم واقع شد. یعنی کسانی که در اصل اینها نمایندگان کارفرما هستند در نهادهای کارگری، چون بدون انتخابات آزاد و رعایت اصول استانداردهای بین‌المللی در امور کارگری، خودشان را نماینده‌ی کارگر می‌دانند. این هجوم منجر به شکستن در ورودی، پنجره‌ها و بردن اموال کارگران، قبوض سندیکا و پولهایی موجود در آنجا شد و همچنین کتابهای زیادی از قانون کار، قانون صنفی که در سندیکای ما بود را سرقت کردند و ما را هم

سوی کارگران در سقز و سنندج و کرج و تهران و شهرهای دیگر تمام نقشه‌های خانه‌ی کارگری‌ها و نهادهای کارگری دولتی رژیم را بهم زد. در سقز نزدیک به ۵۰ نفر دستگیر و تعدادی زندانی شدند در تظاهرات اول ماه امسال (۱۳۸۴) کارگران در استادبوم آزادی با کاندیداتوری رفسنجانی کاندیدای خانه کارگر و شوراهای اسلامی کار مخالفت کرده و دامنه بی‌اعتباری این نهادها را هر چه بیشتر گسترش دادند. از سوی دیگر کارگران خواهان برپائی تشکل‌های مستقل کارگری بودند.

۱۹ اردیبهشت ۸۴

روز دوشنبه ۱۹ اردیبهشت بیش از ۳۰۰ نفر از اوباشان و چاقو کشان خانه کارگر و شوراهای اسلامی کار به سرکردگی حسن صادقی واحمدی پنجگی به سندیکای شرکت واحد حمله بردند. اعضای هیات مدیره سندیکا را مورد ضرب و شتم قرار دادند. زبان منصور اسانلو را بریدند و اموال سندیکا را تخریب و سرقت کردند. همچنین ۱۷ نفر از رهبران سندیکا به دلائل واهی از کار برکنار شدند.

۱۷ شهریور ۸۴

در این روز رانندگان شرکت واحد اتوبوسرانی تهران برای رساندن صدای خود به گوش مسوولان و طرح مشکلات و مطالبات صنفی خود و در اعتراض به اخراج ۱۷ تن از اعضای سندیکا، چراغ‌های اتوبوس خود را روشن کردند.

«ابراهیم مددی»، نایب رییس سندیکای کارگران شرکت واحد اتوبوسرانی تهران و حومه گفت: متأسفانه مسوولان به درخواست‌های کتبی و شفاهی رانندگان پاسخ مناسب نمی‌دهند.

مددی درخواست‌های کارگران را طرح طبقه‌بندی مشاغل، سهمیه کت و شلوار سال ۸۳، تبعیض بین افراد شاغل، می‌داند و می‌گوید: «مرتبا درخواست‌های خود را با مدیران مطرح کردیم ولی با اخراج ۱۷ نفر از همکاران قطع کردن اضافه کاری، تعویض منطقه و خطوط و جلوگیری از ارتقاء رتبه، احضارهای مکرر که هیچ‌گونه توجیه قانونی وجود ندارد، مواجه شدیم».

نایب رییس سندیکای کارگران شرکت واحد اتوبوسرانی تهران و حومه یادآور می‌شود: «سه هفته گذشته به وسیله سرپرست اداره حقوقی شهرداری تهران ملاقاتی را با اعضا و مدیران شرکت واحد داشتیم و خواسته‌های خود را مطرح کردیم و آنها با وجود قول بررسی خواسته‌ها تا یک هفته هنوز کاری انجام نداده‌اند».

وی تأکید می‌کند: «رانندگان شرکت واحد از دریافت حقوق کامل که پاسخگوی مخارج آنها

اعتصاب کارگران سندیکای شرکت واحد به یقین یکی از جسورانه‌ترین و مهم‌ترین حرکت‌های جنبش کارگری در دوران حکومت سیاه و ضد کارگری جمهوری اسلامی است. که خود بیانگر مرحله‌ای از رشد و آگاهی طبقه کارگر و همچنین توازن نیروها در عرصه جامعه امروز ایران است.

این اعتصاب نشان داد که علیرغم تهاجم و تعرض گسترده سرمایه داران و دولت حامی آنها به کارگران و نقض حقوق و مطالبات آنان، از عدم پرداخت دستمزد و حقوق تا بیکار سازی‌های گسترده و لغو قانون کار و رواج قراردادهای موقت، فقدان بیمه بیکاری و بیمه‌های اجتماعی و درمان و...، مبارزه کارگران در تمامی اشکال آن بر علیه جمهوری اسلامی و نظام سرمایه داری گسترش بیشتری یافته و برای دستیابی به زندگی بهتر هیچگاه متوقف نگردیده است. این مبارزات چه در عرصه قانونی و چه فراتر از قوانین نظام جمهوری اسلامی اشکال و مضمون متفاوتی را از سر گذرانده است. از سوی دیگر این برای خود کارگران و فعالین کارگری و پیشروان آن کاملاً روشن بود که به دلیل عدم سازمان‌یابی مستقل کارگران و فقدان تشکل‌های کارگری مستقل، دستیابی به مطالبات و موفقیت نسبتاً پایدار امکان پذیر نخواهد بود. از همین رو روند ایجاد تشکل‌های مستقل کارگری حداقل از نزدیک به سه سال پیش به اصلی‌ترین و مبرم‌ترین مساله روز کارگران ایران تبدیل گردید. ایجاد «کمیته پیگیری ایجاد تشکلهای آزاد کارگری» و «کمیته هماهنگی برای ایجاد تشکل کارگری» سندیکای کارگران شرکت واحد «تشکل سراسری کارگران بیکار» و همچنین تشکل‌های محلی کارگران بیکار در مناطق مختلف کشور و... از جمله تلاش‌هایی هستند، که در این راستا برای پاسخ گویی به این خواست مبرم و حیاتی، بعمل آمده است.

این اعتصاب نشان داد که می‌توان و باید این رژیم را عقب راند. کارگران از چنین توانی برخوردارند. تشکل و اتحاد رمز موفقیت است

عدم شرکت کارگران در راه پیمائی اول ماه مه ۱۳۸۳ که خانه کارگر آن را تدارک دیده بود، علیرغم حجم زیاد تبلیغات و استفاده از همه امکانات دولتی جهت بسیج کارگران در این مراسم، نشان بارز طرد و نفی خانه کارگر و شوراهای اسلامی کار از سوی کارگران بود. بگونه‌ای که حسن صادقی در ۲۳ اردیبهشت ۸۳ به روزنامه کار و کارگر می‌گوید اگر هر یک از شوراهای اسلامی کار در تهران «حتی ۴ نفر را با خودش می‌آورد، روز کارگر بسیار با شکوه‌تر برگزار می‌گردید». این اتفاق در شرایطی رخ می‌دهد که برگزاری مراسم مستقل اول ماه مه از

کارگران در این اطلاعیه خواستار آزادی بی قید و شرط همکاران خود شدند.

کارگران از فشار خود به مراجع قضایی برای آزاد کردن همکاران دربند خود نکاستند و روز بعد، چهارشنبه ۷ دی ماه همراه با خانواده‌های بازداشت‌شدگان در دادگاه انقلاب حضور یافته و خواستار پاسخگویی مسئولین نسبت به متوقف ساختن روند آزادی و اجرای احکام آزادی آنها شدند.

یکی از اعضای سندیکا در گفتگویی با ادوار نیوز ضمن اعلام این خبر گفت: «کارگران به شدت از تعویق آزادی همکاران خود خشمگین و معترض بوده و چنانچه هر چه سریعتر بازداشت‌شدگان آزاد نشوند کلیه عواقب آن متوجه مسئولین مربوطه خواهد بود.»

همچنین شایعاتی بر سر زبانها بود که محافل امنیتی قصد دارند تا با انتصاب رهبران سندیکا به خارج از کشور و فشار بر آنها پرونده‌های جدیدی را برای این افراد و به خصوص منصور اسانلو باز کنند. گفته می‌شود سفر منصور اسانلو رئیس هیات مدیره سندیکا به خارج از کشور و احتمال خریداری و حمل سلاح از کردستان توسط وی از جمله مواردی است که در بازجویی‌ها بر آن تاکید شده است.

چهارشنبه شب جلسه هیئت مدیره سندیکا برگزار شد. هیئت مدیره به نمایندگی از سندیکای کارکنان شرکت واحد تهران خواستار آزادی منصور اسانلو شد. کارگران تاکید کردند که در مذاکرات خود با قالیباف، خواسته اول و مرکزی‌شان آزادی منصور اسانلو خواهد بود. و حاضر به پذیرش حضور کسی جز نمایندگان کارگران نخواهند بود.

جمعه نهم دی ماه .

در آخرین ساعات جمعه شب آقای ابراهیم مددی گفت «سندیکای کارگران شرکت واحد از شرکت در مذاکرات با شهردار تهران محمد باقر قالیباف امتناع کرده است زیرا در گروه مذاکره کننده افرادی به عنوان نماینده کارگران قرار گرفته اند که از این مشروعیت برخوردار نیستند. ما برای آزادی منصور اسانلو تمام راه های حقوقی را در پیش میگیریم و در صورت بی نتیجه ماندن اعتراضات کارگری را از سر میگیریم.»

شنبه دهم دی ماه .

روز شنبه ۱۳ تن از اعضای هیات مدیره سندیکای رانندگان شرکت واحد با قالیباف شهردار تهران ملاقات کردند. داود رضوی از اعضاء هیات مدیره سندیکا در مورد این ملاقات گفت: «به عنوان کارگر ما را پذیرفتند، یعنی ایشان کاری به شکل نداشتند و گفتند ما نماینده واقعی را کسی می دانیم که پیگیر است و قدم برمی دارد برای کارگران. این است که ما را به عنوان کارگر به حضور پذیرفتند و نه به عنوان نماینده سندیکا. ولی به هر حال این ملاقات در اصل ملاقات نمایندگان سندیکا بود، چون همه از اعضای هیات مدیره بودیم به استثنای دو تن که از فعالین سندیکا بودند. در شروع جلسه آزادی منصور اسانلو را دوستان خواستند.»

پنجشنبه یکم دیماه ۸۴

روز پنجشنبه یکم دی ماه ۱۳۸۴ ساعت هفت و نیم صبح، ۱۲ نفر از اعضای هیات مدیره سندیکای شرکت واحد بازداشت شد و به محل نامعلومی برده شدند. منصور اسانلو رئیس هیات مدیره سندیکا، ابراهیم مددی، علی زاد حسین، منصور حیات غیبی و شمار دیگری از اعضای سندیکای شرکت واحد اتوبوسرانی تهران و حومه از جمله دستگیر شدگان هستند. عصر همان روز ماموران دادستانی با مراجعه به منزل بازداشت‌شدگان به بازرسی خانه‌ها پرداخته و اسناد فعالیت سندیکا را با خود برده اند.

یکشنبه چهارم دی ماه ۸۴ آغاز اعتصاب .

از اولین ساعات بامداد یکشنبه چهارم دی ماه اعتصابی با شرکت بیش از ۳ هزار نفر از رانندگان، کارکنان فنی و تعمیرات شرکت واحد در مناطق ۳، ۴، ۵، ۶، ۸، در اعتراض به دستگیری رهبران سندیکا آغاز شد. رانندگان عصر کار نیز به اعتصابی پیوستند. به گزارش خبرنگاران بدنبال اعتصاب گسترده رانندگان، سرویس اتوبوسرانی با اختلال کامل روبرو شد و خیابانهای شهر تهران با راهبندانهای طولانی مواجه شد. مذاکرات با مدیرعامل شرکت واحد که از حدود ۸ صبح آغاز شده بود پس از تقریباً ۱۰ ساعت بالاخره در ساعت ۱۸ بدون نتیجه روشن پایان یافت.

مهدی چمران رییس شورای اسلامی شهر تهران در خصوص این اعتصاب از شهرداری و شورای اسلامی شهر تهران سلب مسئولیت کرد و شورای تأمین استان تهران را مرجع تصمیم‌گیری دانست.

چمران گفت: «از جزئیات مشکلات رانندگان شرکت واحد مطلع هستیم، خواسته‌های رانندگان اتوبوس شرکت واحد به حق است و باید این شرکت نهایت تلاش را برای رفع مشکلات آنها انجام دهد.»

مددی درمورد چگونگی پایان اعتصاب گفت: طی ۱۵ سال فعالیت شوراهای اسلامی کار به عنوان نمایندگان صنفی در مناطق ۱۰ گانه شرکت واحد هیچ یک از خواسته‌های کارگران برآورده نشده است. ریشه اصلی اعتصاب کارگران شرکت واحد تهران و حومه، بر آورده نشدن مطالبات صنفی کارگران این شرکت بوده است. برآورده شدن خواسته‌ها، شرط پایان دادن به اعتصاب است.»

روز دوشنبه پنجم دی ماه اعتصاب کارگران شرکت واحد اتوبوسرانی با وعده رسیدگی به خواسته‌های صنفی آنان، آزادی همه بازداشت‌شدگان پایان یافت. هم چنین قالیباف شهردار تهران اعلام کرد که شرکت واحد زیر نظر شهرداری تهران قرار خواهد گرفت. خبرگزاری‌ها اعلام کردند که بجز آقای اسانلو بقیه بازداشت‌شدگان آزاد شدند.

اما روز سه شنبه ششم دی ماه کارگران شرکت واحد طی اطلاعیه اعلام کردند که هفت نفر دیگر هنوز در زندان اند. ۷ نفر باقی مانده با وجود رای دادگاه مبنی بر آزادی ایشان، از بند رها نشدند.

مورد ضرب و شتم قرار دادند که ۵-۶ نفر مجروح شدند. ما به دادگاه مراجعه و شکایت کردیم. پرونده‌ای تشکیل شد، در شعبه ی هشتم دادیاری ناحیه ی ۱۱ دادسرای عمومی دادگاههای تهران در میدان منیریه، که از ۲۰ اردیبهشت تا دیروز این تحقیق و بررسی در این شعبه ی دادیاری ادامه داشت. بعد از آنکه مراحل تحقیق و دادرسی گذشت، دادیار محترم ما را دعوت کردند. با توجه به اینکه از سوی قاضی عنوان شد که دادیاری یا دادرسی علنی ست و کلیه کسانی که شکایت از مدیریت شرکت واحد، شوریای ها، حراستی ها و از خانه ی کارگر دارند می توانند در این جلسه شرکت کنند، چه به عنوان شاکی و چه به عنوان گواه و شاهد، ما هم این موضوع را اعلام کردیم که بسیاری از همکاران ما، بخاطر احساس مسئولیت شان نسبت به سندیکا و رهبری سندیکا و همچنین به دلیل اینکه خود آنها شکایت های مختلفی از مدیریت شرکت واحد، از اعمال خلاف قانون حراستی ها و شوریای ها و حزب خانه ی کارگر داشتند، از ۸ بامداد به میدان منیریه مراجعه کردند. اسانلو گفت: در این تجمع در حدود ۴۰۰ نفر از رانندگان بود که داوطلبانه آمدند، بدون اینکه ما درخواست رسمی بکنیم یا اطلاعیه ای بدهیم، آنهم به این دلیل که حجم نارضایتی های کارگران امروزه در کشور ما خیلی بالاست». اسانلو در باره خواست اصلی کارگران گفت: «اصلی ترین مسئله نداشتن تشکیلات مستقل و آزاد است. اولین خواست کارگران شرکت واحد اینست که سندیکایی را که تشکیل داده اند بتواند با آزادی و در چهارچوب قوانین کاری بین المللی فعالیت کند. اسانلو در باره دیگر خواست های کارگران می گوید: دومین نارضایتی اینکه دستمزدهایی که امروز کارگران شرکت واحد می گیرند به جرات می توانیم بگوئیم که کمتر از نصف میزان درآمدی ست که یک خانواده ی فقیر در تهران برای امور زندگی به آن احتیاج دارد، و اینکه طی سالهای گذشته بتدریج قراردادهای رسمی را به کارگر قراردادی تبدیل کرده اند و این از خواسته های اصولی کارگران است که قراردادی ها تبدیل به قراردادهای رسمی بشوند. یکی دیگر از خواسته ها این بوده است که ما پیمان نامه های دسته جمعی پنجگانه ای را از دوران ستم شاهی تا امروز، بوسیله ی سندیکاهایمان موفق شدیم منعقد کنیم که در آنها کارگران توانستند حق و حقوقی را با تلاشهای متشکل سندیکای خودشان بدست بیاورند و از ساواک و حکومت شاه، که بقولی می گویند آنقدر سرکوبگر و دیکتاتور و کودتایی بود، بگیریم. ولی متأسفانه از سال ۶۲ به این طرف که جلوی فعالیت سندیکاها گرفته شد ما محروم از نهادهای کارگری مان شدیم. در نتیجه امروز خواهان این هستیم که مفاد اجرا نشده آن پنج پیمان قبلی اجرا بشود. علاوه براین، ما خواهان این هستیم که پیمان دسته جمعی ششم بین نمایندگان سندیکای کارگری شرکت واحد و کارفرما منعقد بشود.»

کفتگوئی با تاکید بر این که آخرین پیمان دسته جمعی کار کارگران شرکت واحد اتوبوسرانی تهران و حومه ۲۵ سال پیش منعقد شده، می گوید: ما هیچ گونه عقب نشینی نسبت به خواسته هایمان در مقابل وعده وعیدهای آقایان نداریم وی اضافه کرد. طی چند نشست که با مسئولین داشتیم از روز آزادی ما تا امروز، متاسفانه هیچگونه عکس العمل و مطالب مثبتي انجام ندادند و خواسته های کارگران همینطور جمع شده و فقط وعده و وعید است که از سوی مسئولان شنیده می شود، بخصوص درخواست اول کارگران شرکت واحد، آزادی آقای منصور اسانلو رئیس هیات مدیره سندیکای کارگران شرکت واحد بوده و خواسته بعدی ایجاد تشکل صنفی شان که همان سندیکا است که در پی تفاهمنامه ای که در ۱۳ آبان ۸۳ که به تایید و امضای آقای خالقی و صفدرحسینی رسیده، هیچگونه عکس العملی نشان ندادند و سندیکا را همانطور مانند همیشه غیرقانونی می خوانند و کارگران تحت فشار هستند و پیمان دسته جمعی ششم را می خواهند که متاسفانه فقط ما اعمال فشار و نفوذ آقایان را می بینیم.»

منصور حیات غیبی در مورد پیمان دسته جمعی ششم گفت: « پیمان پنجم ما مورخ سال ۵۹ بوده و از آن سال به بعد هیچ پیمانی به امضا نرسیده. تورم و خواسته های کارگر نسبت به شرایط اضافه می شود و الان چیزی در حدود ۳۰ مورد در پیمان نوشته شده طبق قانون و موادی که در قانون کار و قانون اساسی جمهوری اسلامی به ثبت رسیده، ولی اجراکننده اش ضعیف عمل کرده، به صورتی که هیچ گونه از مواردی که نوشته شده جامه عمل نپوشانده اند و کارگران خواستار رسیدگی و اجرای این قوانین هستند. در ضمن فردا از سوی دادگاه انقلاب تعدادی از اعضای هیات مدیره که دستگیر شده بودند، دوباره احضار شدند به دادگاه بدون هیچ برگه و احضاریه ای. فقط تلفنی گفتند آقایان مددی، ترابیان، حیات غیبی، داوود رضوی، علی زادحسین، غلامرضا میرزایی به صورت تلفنی احضار شدند که فردا مشخص است این عزیزان حتما بازداشت می شوند و به زندان اوین انتقال داده می شوند.»

شنبه هشتم بهمن ماه

برطبق قرار قبلی از اولین ساعات روز شنبه هشتم بهمن، کارگران و رانندگان شرکت واحد با تجمع در پایانه های شرکت اتوبوسرانی، اعتصاب خود را آغاز کردند. اما این بار نیروهای انتظامی وسیعا وارد عمل شده و با کنترل این پایانه ها از همان ابتدا تلاش کردند تا اعتصاب را در هم شکسته و آن را در نطفه خفه کنند. در بخشی از اطلاعیه سندیکا در این مورد آمده است: « امروز شنبه هشتم بهمن ماه اعتصاب ما رانندگان و کارکنان شرکت واحد برای آزادی دوستان دربند و برای گرفتن خواسته های اولیه مان بازم با توتم و دستگیری صدها نفر دیگر از جمله افراد خانواده های تعدادی از ما پاسخ گرفت. برخی از رانندگان زحمتکش را به زور کتک مجبور به کار

به ناچار در مقابل مسجد تحصن کردند. نیروهای انتظامی و پلیس ضد شورش و نیروهای امنیتی سریعا در محل حاضر شدند و خواستار ترک محل از سوی کارگران گردیدند.

کارگران در تظاهراتی آرام و در حالی که شعار می دادند: « سندیکای قانونی حق مسلم ماست » ، « منصور اسانلو آزاد باید گردد» و « اسانلو بی گناه آزاد باید گردد » و سپس با سر دادن شعارهایی تحصن خود را به مقابل درب منطقه یک شرکت واحد اتوبوسرانی منتقل کردند. یکی از اعضای هیات مدیره سندیکا با اشاره به وضعیت وخیم چشم آقای اسانلو گفت: « امروز ۱۷۰۰۰ نفر یکپارچه شعار می دهند که منصور اسانلو باید آزاد گردد و نظام باید بداند بودن ایشان در زندان کاملا به ضرر خود نظام است. »

سه شنبه چهارم بهمن

تداوم بی توجهی مسئولین به خواسته های کارگران شرکت واحد و ادامه بازداشت منصور اسانلو، کارگران را به سمت اعتصاب مجدد کشاند. سندیکای کارگران شرکت واحد با صدور اعلامیه ای از کارگران شرکت واحد خواست با توجه به بی پاسخ ماندن خواسته های بحق و قانونی کارگران از سوی مسئولین از روز شنبه هشتم بهمن ماه دو باره دست به اعتصاب بزنند. اعلامیه بر سه خواست ۱- آزادی منصور اسانلو. ۲- به رسمیت شناختن سندیکا ۳- انعقاد پیمان ششم تاکید می کرد.

ابراهیم مددی، منصور حیات غیبی، سید داوود رضوی، سعید ترابیان، علی زادحسین و غلامرضا میرزایی از اعضای هیات مدیره سندیکای شرکت واحد از طریق تماس تلفنی برای روز پنجشنبه ششم بهمن به دادگاه احضار شدند. سندیکای کارگران شرکت واحد اتوبوسرانی تهران و حومه با صدور اعلامیه ای رانندگان و کارکنان شرکت واحد را به اعتصاب فرا خواند. در اعلامیه مذکور از همه رانندگان شیفت های صبح و عصر و کارگران تعمیرگاه ها در مناطق دهگانه و اتوبوس برقی و واحد گشت و امور اداری دعوت شده از صبح شنبه هشتم بهمن ماه دست از کار بکشند و تجمع کنند و تا آزادی منصور اسانلو و به رسمیت شناخته شدن سندیکا و انعقاد پیمان دسته جمعی ششم به اعتصاب در همه مناطق ادامه دهند. منصور حیات غیبی در

ابراهیم مددی (نایب رئیس سندیکای کارگران شرکت واحد اتوبوسرانی تهران و حومه) در این باره گفت: « مطابق سخنرانی که آقای شهردار تهران در روز یکشنبه ۴ دی ماه، روز اعتصاب کارگران شرکت واحد در ساعت ۲۳ شب در جمع سه هزار نفری کارگران اعتصابی بیان کردند، قرار بود که به سرعت دوستان دستگیر شده سندیکایی ما آزاد شوند. که متاسفانه هنوز آقای منصور اسانلو رئیس هیات مدیره سندیکای کارگران شرکت واحد اتوبوسرانی تهران و حومه آزاد نشده و ما نگران وضعیت جسمی ایشان هستیم به دلیل این که ایشان از ناحیه چشمان دچار آسیب دیدگی زیادی بود بر اثر حمله تاریخ ۱۹ اردیبهشت ۱۳۸۴ و در هفته گذشته ایشان وقت عمل چشم داشتند.»

دوشنبه ۱۲ دی ماه

در گردهمایی روز دوشنبه دوازدهم دی ماه در استادبوم ۱۲ هزار نفری آزادی با حضور شهردار، کارکنان شرکت واحد اتوبوسرانی خواستار آزادی منصور اسانلو شدند. کارگران در تجمع خود با حمل پلاکاردهایی با عنوانهای «ایجاد سندیکای کارگری تنها جرم منصور اسانلوست»، «اسانلو آزاد باید گردد» و «ایجاد سندیکای مستقل حق مسلم ماست»، خواستار پاسخگویی به خواسته های خود شدند.

ابراهیم مددی (معاون رئیس هیات مدیره سندیکای کارگران و کارکنان شرکت واحد اتوبوسرانی تهران و حومه) گفت: در راینهایی که با مقامات قضایی دادسرای خیابان معلم انجام شد، هماهنگیهایی به عمل آمد که همسر آقای اسانلو و فرزند ایشان ملاقات حضوری در حدود ۲۵ دقیقه در زندان اوین با ایشان داشته باشند و گفتگوهایی را انجام دهند.

شنبه ۱۷ دی ماه ۸۴.

در روز شنبه ۱۷ دی ماه رانندگان شرکت واحد اتوبوسرانی تهران از ساعت ۵ صبح با چراغ های روشن و عکسی از اسانلو بر شیشه هایشان خواستار آزادی رئیس هیات مدیره سندیکای خود شدند. بر روی برخی از اتوبوس ها این شعار نصب شده بود: « اسانلوی بیگناه آزاد باید گردد، سندیکای مستقل احیاء باید گردد». ماموران جمهوری اسلامی از همان صبح تلاش کرده اند با پاره کردن عکس ها و کندن شعارها از شیشه اتوبوس ها و تهدید رانندگان حرکت جمعی کارگران شرکت واحد را با شکست مواجه کنند، هم چنین برخی گزارشات از دستگیری تعدادی از رانندگان معترض به این اقدام ماموران خبر می دهند.

جمعه ۲۳ دی ماه ۸۴.

بر طبق قرار قبلی می بایست در این روز جلسه معجم عمومی تعاونی مصرف شرکت واحد در مسجدی در میدان الغدیر برگزار شود. اما از همان ساعات اولیه صبح کارگران با درب های بسته مسجد روبرو شدند و

در حالی است که عده ای از مردم عادی نیز به جمع متحصنین ملحق شده‌اند. خواست خانواده‌ها رسیدگی به وضعیت دستگیریهایی غیر قانونی و آزادی فوری تمام آنان بود

برخی گزارشات با استناد به اخبار موثق تعداد دستگیر شده‌گان شرکت واحد را بیش از ۱۲۰۰ نفر اعلام کردند. حسن محمدی با اشاره به فشارهایی که بر دستگیرشدگان اعمال می‌شود از تمامی رسانه‌ها و گروه‌ها خواسته است که خواست کارگران را سیاسی نکنند.

در همین روز روابط عمومی هیات مدیره سندیکای شرکت واحد توبوس‌رانی تهران و حومه در نامه‌ای به آقای ژان دانیل لوروا، مسئول دفتر پاریس سازمان جهانی کار، ضمن تشریح وضعیت و دستگیری آقای اسانلو دبیر سندیکا و بیش از ۱۲۰۰ تن از کارگران، خواهان آن شد که شکایت سندیکا رسماً در سازمان جهانی کار طرح شده و دولت ایران را ملزم به رعایت مقاله‌نامه‌هایی که امضاء کرده است، نمایند.

فشار مامورین امنیتی به کارگران در درون و بیرون از زندان ادامه پیدا می‌کند. با دستگیری رهبران سندیکا، فعالین تازه نفسی به جلو آمده و در غیاب رهبران زندانی سازماندهی مقاومت در مقابل سرکوب را بر عهده می‌گیرند. حسن محمدی از فعالان سندیکایی که خود تحت پیگرد جمهوری اسلامی قرار دارد، در مصاحبه با رادیو فردا می‌گوید همراه گروهی از کارگران در حال تعقیب و گریز با ماموران است و با تلفن با کارگران زندانی در تماس قرار دارد. آقای محمدی می‌گوید: «دوستان از داخل زندان از ما خواستند جنبش هر چه بهتر به پیش برود و من از همینجا می‌گویم تا جایی که در توانمان باشد مقاومت خواهیم کرد.»

شنبه پانزدهم بهمن

بنا به اعلام قبلی، از ساعات اولیه صبح روزشنبه، ۱۵ بهمن ماه، جمع زیادی از خانواده‌های کارگران بازداشت شده شرکت واحد توبوس‌رانی در جلوی دادگاه انقلاب اسلامی، واقع در خیابان معلم، دست به تجمع زدند.

این تجمع که با حضور جمع کثیری از خانواده‌ها شروع شده بود، مورد بی توجهی مسئولان دادگاه انقلاب اسلامی قرار گرفت؛ به صورتی که هیچ کدام از مسئولان حاضر نشدند در جمع تجمع کنندگان حضور یابند و پاسخگوی خواست‌های آنان باشند. در مقابل حضور نیروهای انتظامی و امنیتی در اطراف تجمع کنندگان و خیابان معلم بسیار پررنگ بود و اجازه پیوستن مردم را به تجمع نمی‌دادند و حتی برای دقایقی خیابان معلم را بستند و به ماشین‌های عبوری نیز اجازه رفت و آمد نمی‌دادند. در انتها خانواده‌ها با تنظیم نامه اعتراضی که اصلی‌ترین خواست‌شان آزادی سریع و بی قید و شرط تمامی بازداشت‌شدگان و بازگشت به کارشان و آزادی فعالیت سندیکایی بود و تحویل آن به مسئولان به تجمع خود پایان دادند.

خبرگزاری کار ایران «ایلنا» به نقل از مصطفی قهرمانی، مدیر روابط عمومی شرکت واحد نوشت امروز هیچ اعتصاب و تحصن دسته‌جمعی توسط رانندگان شرکت واحد صورت نگرفت. وی افزود شهردار تهران اعلام کرده بود که در صورت انجام اعتصاب با مسببان به طور قاطع برخورد خواهد شد.

یکشنبه نهم بهمن

بازداشت‌شدگان اعتصاب روز هشتم بهمن از روز یکشنبه در زندان به اعتصاب غذای دسته‌جمعی متوسل شدند. غلامرضا میرزایی مسئول روابط عمومی سندیکا در مصاحبه‌ای می‌گوید: «خواست‌های ما صرفاً صنفی است و به هیچ‌جریان سیاسی تعلق ندارد، اما عده‌ای تلاش دارند برای توجیه اعمال خود، این حرکت را سیاسی جلوه دهند.» وی می‌گوید کارگران می‌خواهند اجازه داشته باشند نمایندگان خود را برگزینند و دسته‌جمعی در باره قرارداد با کارفرما وارد مذاکره شوند». وی مسئولان حکومت را که کارگران دستگیر شده را به اخراج تهدید کرده‌اند، به سوء استفاده از موقعیت شغلی خود متهم می‌کند و می‌پرسد چگونه می‌توانند صدها نفر را اخراج کنند؟

دانشجویانی که همراه با کارگران بازداشت شده بودند، روز یکشنبه آزاد شدند اما به کمیته‌های انضباطی احضار گردیدند.

در پی سرکوب اعتصاب رانندگان شرکت واحد اتوبوس‌رانی تهران و حومه و بازداشت صدها تن از کارگران این صنف، خانواده‌های زندانیان و فعالان سندیکای کارگران شرکت واحد دست به صدور یک اطلاعیه زدند. در این اطلاعیه گفته می‌شود که کلیه رانندگان شرکت واحد روز جمعه ۱۴ بهمن، از رفتن به محل کار خودداری خواهند کرد. بر اساس این اطلاعیه خواسته‌های کارگران آزادی کلیه بازداشت‌شدگان سندیکایی، آزادی فعالیت سندیکایی و انعقاد پیمان دسته‌جمعی است. غلامرضا میرزایی سخنگوی خانواده‌های بازداشت‌شدگان و از اعضای سندیکا در مصاحبه با رادیو فردا می‌گوید: «عده‌ای پا در حریم مقدس خانواده کارگران نهاده و عده‌ای از همسران همکاران ما را به همراه کودکان آنها دستگیر و حتی بعضی از کودکان و مادران را مورد ضرب و شتم قرار داده‌اند. ما تاکنون خیلی تحمل کرده‌ایم. اما اجازه تجاوز به حریم خانواده‌هایمان را به احدی نمی‌دهیم.»

چهارشنبه دوازدهم بهمن

خانواده‌های کارگران زندانی از روز قبل اعلام کرده بودند که در روز چهارشنبه در مقابل مجلس تجمع خواهند کرد. این تحصن با حضور جمعی از خانواده‌های کارگران بازداشتی و فعالان کارگری آغاز شده و تمام روز ادامه یافت. حسن محمدی مسئول روابط عمومی سندیکا گفت که از سوی مجلس توجیهی به اعتراض کارگران صورت نگرفته و کسی از نمایندگان برای صحبت با کارگران نیامده است و این

کردند و اتوبوس‌های بسیاری را هم با رانندگان دیگری به کار انداختند.

ما میدانستیم که برای گرفتن حقوق بدیهی خود مجبور به مبارزه‌ای سخت هستیم ولی آنچه که امروز با ما و خانواده‌های ما شد دیگر از حد و اندازه بیرون بود. ظلم و شقاوت را به حد اعلائی خود رساندند. معلوم نیست آقایان چطور انتظار دارند که ما ساکت بنشینیم و اعتراض نکنیم. با این کارهای شان فقط بر خواسته‌های ما و بر خشم و عزم ما می‌افزایند.»

میرزایی مسئول روابط عمومی سندیکای شرکت واحد در این باره به خبرنگاران گفت: «صبح اول وقت هر کسی که وارد منطقه شده توسط نیروهای امنیتی و ماموران بالاچار یا باید به خطوط مراجعه می‌کردند یا کسانی که مقاومت کردند، دستگیر شدند. حتی در مواردی فحاشی و ضرب و شتم بوده و بالاخره مجبور کردند همکاران ما را که اتوبوس بردارند و بیرون بیرون. تمام دستگیرشدگان راننده‌های شرکت واحد هستند و اکثریت آنها از اعضا و فعالان سندیکا هستند. آمار می‌دهد که ما داریم تعداد بازداشت‌شدگان تا این لحظه ۳۰۰ الی ۴۰۰ نفر هستند. و آخرین اخباری که به رسیده این است که در حال انتقال به زندان اوین هستند و هیچگونه امکان ارتباط با خانواده‌های خود را نداشتند و خانواده‌های آنها نگران هستند. صبح هم هیچگونه تجمع و اعتراضی صورت نگرفت. جوری که مد نظر اینها - مسئولین ما - هست این است که ما یک بیانیه بدهیم که ما هیچگونه حق و حقوقی در این مملکت نداریم و هرچه دارید به ما می‌دهید، از سر ما زیادی است و سرمان را بیاندازیم و پائین و بچه‌های خوب و حرف‌گوش کنی باشیم و اگر اینطور بیانیه بدهیم فکر کنم که مسائل ما حل می‌شود.»

میرزایی اضافه کرد: «ساعت چهار صبح امروز خانم حیات غیبی، همسر آقای منصور حیات غیبی، خانم رضوی، همسر آقای داود رضوی، و خانم سلیمی همسر آقای سلیمی اول وقت صبح در منزل آقای سلیمی بودند و می‌خواستند برای آزادی همسرانشان که در زندان هستند در این تجمع شرکت کنند، که دستگیر شدند و به بازداشتگاه انتقال داده شدند. اینها هم هنوز بازداشت هستند و آزاد نشدند.»

منابع خبری و رسانه‌های گروهی تعداد دستگیر شدگان را تا ۱۲۰۰ نفر اعلام کردند. پیش از بازداشت‌های گسترده روز شنبه، بیش از ۱۲ تن از اعضای سندیکای کارکنان شرکت واحد اتوبوس‌رانی تهران و حومه، در روزهای پنجشنبه و جمعه بازداشت شدند.

همزمان با بازداشت‌های گسترده کارگران شرکت واحد، ه خبرگزاری‌های رسمی و نیمه رسمی جمهوری اسلامی از جمله خبرگزاری ایرنا و ایسنا، در این باره یا خبری منتشر نکردند. یا به پخش اخبار جعلی در باره پایان یافتن اعتصاب دست زدند. در این حال، خبرگزاری مهر نوشت تحصن اعتراض آمیز صنفی رانندگان شرکت واحد با رایزنی‌ها و اقداماتی که از سوی مسئولان مربوطه انجام شد، لغو گردید.

با پایان گرفتن این دور از مبارزه، حکومت همچنان در مقابل کارگران مقاومت کرده و تلاش می‌کند تا با ارباب و سرکوب از یکسو و جلوگیری از بازگشت فعالین کارگری به کار و تهدید به بیکاری از سوی دیگر، مقاومت کارگران شرکت واحد را درهم شکند. حکومتیان بخوبی به جایگاه این مبارزه در آینده جنبش کارگری واقفند. پیروزی کارگران در این زورآزمایی، راه را برای شکلگیری دیگر سندیکاها، کارگری مستقل هموار خواهد کرد و پایانی است بر نزدیک به سه دهه یکه تازی تشکلهای صنفی حکومتی و بویژه شوراهای اسلامی.

مبارزه کارگران شرکت واحد برای رسیدن به خواسته‌هایشان همچنان ادامه خواهد یافت. یقیناً حکومت نیز در مقابله با کارگران از تمام توان خود بهره خواهد گرفت. اتحاد و همبستگی کارگران و جلب حمایت مردم به این مبارزه موثرترین وسیله مقاومت در مقابل حکومت می‌باشد.

گرامی داشت یاد روزا لوکزامبورگ

روز یکشنبه ۱۵ ژانویه گذشته (۲۵ دی) مراسم باشکوهی به مناسبت سالگرد مرگ روزا لوکزامبورگ و دوست و هم‌زم او، کارل لیبکنخت، در برلین برگزار گردید. روزا لوکزامبورگ و کارل لیبکنخت از رهبران نامدار جنبش چپ آلمان، در ۱۵ ژانویه ۱۹۱۹، به وسیله عوامل نظامی جریانات راست افراطی آلمان، به شکلی بیرحمانه، به قتل رسیدند.

این مراسم در پای بنای یادمان آنها در محله «فردرش اسفلد» در شرق برلین برگزار شد. صدها تاج گل و شاخه های میخک سرخ روی بنای یادبود آنها انباشته شده بود. حدود بیست هزار تن از علاقه‌مندان و هواداران نیروهای چپ و ترقی‌خواه در این مراسم شرکت کرده بودند. اسکار لافونتن، از رهبران پیشین حزب «سوسیال دموکرات آلمان» و رئیس گروه پارلمانی حزب تازه تاسیس «چپ» آلمان، گرگور گیس، رهبر حزب «سوسیالیسم دموکراتیک» و دیگر رئیس گروه پارلمانی مذکور و همچنین لوتاریسکی، رئیس حزب «چپ» آلمان نیز از جمله شرکت کنندگان در این مراسم بودند.

چه احتیاجاتی دارند تا از همکاران دیگر بگیریم و در اختیارشان قرار دهیم. این حداقل کار را هم آنقدر ما را محدود کردند که متأسفانه شرمندانه خانواده زندانیان شدیم.»

روز هیجده بهمن کنفدراسیون بین‌المللی اتحادیه های آزاد کارگری و فدراسیون اتحادیه های جهانی طی اطلاعیه‌ای روز ۱۵ فوریه ۲۰۰۶ برابر با ۲۶ بهمن را روز جهانی در دفاع از کارگران ایران اعلام کرده و از تمامی سندیکاها، عضو می‌خواهد تا در مقابل سفارتخانه های ایران تظاهرات اعتراضی گذارند. بسیاری از سازمانها و انجمنهای کارگری و سیاسی از این اقدام پشتیبانی کردند.

حکومت بتدریج کارگران زندانی را آزاد کرد تا جایی که در روز ۲۳ بهمن، میرزایی اعلام کرد که جز هیات مدیره سندیکا و بیست تن از فعالین کارگری شرکت واحد، کس دیگری در زندان نیست. اما مدیریت شرکت واحد همچنان از بازگشت به کار آزاد شده‌گان جلوگیری می‌کند و از اینرو تصمیم گرفته شده تا دست‌جمعی به اداره کار ناحیه شرق تهران مراجعه کنند.

چهارشنبه ۲۶ بهمن

چهارشنبه ۲۶ بهمن، روز جهانی حمایت از کارگران ایران بود. هم‌زمان با این روز، مسئولین سندیکای شرکت واحد اتوبوسرانی تهران و حومه تصمیم داشتند صبح روز چهارشنبه جمعی در برابر ساختمان مجلس شورای اسلامی برگزار کنند، اما شرکت کنندگان در تجمع قبل از آغاز آن متفرق شدند. غلامرضا میرزایی سخنگوی سندیکای شرکت واحد اتوبوسرانی در مصاحبه با رادیو فردا می‌گوید: «امروز تعدادی نیروهای امنیتی و حراست شرکت واحد مقابل مجلس بودند و با توجه به این که تمام همکارهای ما که آنجا مراجعه کردند، بیشتر برای بازگشت به کار بود، می‌گفتند اگر ماموران حراست شرکت واحد ما را ببینند، دیگر اصلاً در شرکت راهمان نمی‌دهند و با هم‌چین جوی کارگران متفرق شدند. آقای میرزایی می‌گوید: «هنوز تعدادی از مسئولین سندیکای شرکت واحد اتوبوسرانی تهران از جمله منصور اسانلو، منصور حیات غیبی، آقای سیدوند و چند دیگر در بازداشت به سر می‌برند. ولی کلیه اعضای هیات مدیره و فعالین را تقریباً آزاد کردند و شش هفت نفر بیشتر در زندان اوین نماندند. آقای حسن محمدی هم که دستگیر شده بود، آزاد شد. آقای سید داوود رضوی آزاد شدند.»

در چند ماه گذشته کارگران شرکت واحد بدون انقطاع برای رسیدن به خواسته های خود، مبارزه کردند و نشان دادند تا چه حد به نقش و اهمیت اتحاد و حرکت یکپارچه آگاهند. پشتیبانی آنان از رهبران سندیکای کارگری شرکت واحد و آماده‌گی شان برای مقابل با سرکوب شدید تا حد زندان و شکنجه، از روحیه بالا، سطح مبارزه‌جویی خوب و دانش مبارزه صنفی کارگری خبر می‌دهد.

تداوم مقاومت کارگران و خانواده های آنان از یکسو و موج وسیع حمایت از کارگران شرکت واحد، در داخل و خارج از کشور، مقامات را وادار کرد تا بتدریج کارگران اعتصابی را آزاد کنند. از سوی دیگر برای جلوگیری از اعتصاب مجدد و برای مرعوب کردن کارگران، از بازگشت به کار دستگیر شده‌گان جلوگیری کردند. در این مورد آقای میرزایی در مصاحبه ای گفت: «تا آنجایی که ما اطلاع داریم و همکاران به ما اطلاع دادند، همکاران جدیدی بازداشت نشدند و فقط یک نگرانی ما و تمام خانواده های دستگیرشدگان داریم و آن این که تمامی آزادشگان طی چند روز اخیر اجازه بازگشت به سر کار را نیافتند و مراجعه کردند به مناطق مربوطه و پاسخ شنیدند که کار شما از عهده ما خارج است و دست شورای تامین استان تهران است. پیروی همین مساله امروز یکشنبه تعدادی از دوستان به اداره کار استان تهران مراجعه کردند که قرار بر این شده دوباره تلفن بزنند اطلاع دهند به کارفرما یا نماینده تام الاختیار ایشان که فردا ساعت ده صبح در اداره کار استان تهران حضور یابند و به نمایندگی از کلیه کارگرانی که آزاد شدند، ما و تعدادی از همکارانمان از سندیکا در این اداره هستیم ساعت ده صبح فردا تا ببینیم که چه جوابی به ما می‌دهند.»

اما دستگیری‌ها ادامه پیدا می‌کند و فعالین و مسئولین سندیکا اینجا و آنجا تعقیب شده و دستگیر می‌شوند. حسن محمدی عضو هیات مدیره سندیکا، دوشنبه ۱۷ بهمن، هنگام دیدار از مادرش توسط ماموران امنیتی جمهوری اسلامی بازداشت می‌شود. ابراهیم گوهری عضو هیات مدیره سندیکای کارگران شرکت واحد اتوبوسرانی تهران و حومه روز سه شنبه ۱۸ بهمن توسط ماموران اطلاعاتی و امنیتی جمهوری اسلامی دستگیر می‌شود.

فشار بسیار زیاد است. حکومت از تمام ابزار خود برای به زانو درآوردن کارگران شرکت واحد استفاده می‌کند. غلامرضا میرزایی در این باره می‌گوید: «با توجه به اخباری که ما داریم و شاهد هستیم، جو خیلی مسموم است و فضا یک فضای آلوده است. آنقدر تبلیغات یک طرفه و بی انصافانه از سوی شورایی‌ها، حراستی‌ها، مدیران مناطق و دست‌نشانده های اینها دارد پخش می‌شود به صورت ناجوانمردانه که یک حالت یاس و ناامیدی را می‌خواهند در دل کارگران ایجاد کنند. ولی من فکر می‌کنم کارگران آنقدر آگاه هستند و درک و شعور اجتماعی دارند که گول این حرفها را نمی‌خورند. چرا که خودشان می‌دانند و ما هم می‌دانیم و نیت خودمان هم این است که ما جز خواسته صنفی تاکنون چیزی طرح نکرديم و الان هم طرح نمی‌کنیم. ولی خب در هر حال ما اکنون درگیر یک مبارزه نابرابر شدیم که تمام امکانات تبلیغاتی و دولتی و انواع و اقسام تربیون‌ها دست طرف‌های ما هستند مانند شورا و مدیران مناطق، کارفرما و از طرفی ما که واقعا این وسط مظلوم واقع شدیم و حتی نمی‌توانیم کوچکترین ارتباطی حتی با خانواده زندانیان برقرار کنیم تا ببینیم